

jí bylo však ponecháno, aby zařídila v něm svou činnost podle své nejlepší úvahy.

Zůstává-li však nepopřeno skutkové zjištění žal. úřadu, spočívající na vlastních údajích st-lčiny, že ona konala své obchodní cesty podle svých časových dispozic a vlastní iniciativy, od pojišťovny nedostávala v té příčině žádných pokynů, nebyla povinna hlásiti jí svůj cestovní program ani podávati zprávy o své činnosti, pak v těchto nesporných skutečnostech měl žal. úřad bezpečný podklad pro svůj závěr, vyslovený v nař. rozhodnutí, že st-lka byla při své akvisiční činnosti, čímž plnila jen své smluvní závazky, zcela samostatnou a na pojišťovně nezávislou. Není proto možno vytýkati mu právem, že by tento závěr byl logicky nemožný, nebo nějak vadný. — — — — —

Další námitka stížnosti, že pojišťovna přihlásila st-lku k pensijnímu pojištění a že tím dala sama nepochybně najevo, že sama pokládá právní poměr, sjednaný smlouvou z 1. dubna 1927, za služební poměr, podrobený pensijní povinnosti, jest bezdůvodná, neboť skutečnost, jak pohlížela pojišťovna subjektivně na smluvní poměr uzavřený se st-lkou, jest právně irelevantní. Na subjektivním právním názoru pojišťovny nesejde, ježto rozhodné jest toliko, zda onen právní poměr vykazuje objektivně podstatné pojmové znaky služebního poměru, resp. služební smlouvy ve smyslu § 1151 obč. zák. — — —

Těmito úvahami dospěl nss k zamítnutí stížnosti pro bezdůvodnost.

Č. 11.592.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: I. I podle mor. dávk. řádu č. 18/1915 z. z. počíná promlčení práva vyměření dávku nabyvateli uplynutím správního roku, v němž zjištěna byla nedobytnost dávky na zciziteli. — II. Okolnost, zda zcizitel vyhověl své ohlašovací povinnosti, je pro otázku promlčení práva vyměření dávku z důvodu ručení nabyvateli bezvýznamna. — III. Má-li úřad pochybnosti o hodnotě zcizovací, není povinen, aby z moci úřední zkoumal, zda i nabývací cena odpovídá skutečné hodnotě.

(Nález ze dne 12. prosince 1934 č. 20.635.)

P r e j u d i k a t u r a: ad I. srov. Boh. A 9274/34 (Čechy).

V ě c: Otakar D. a Marie D. v P. (adv. Dr. Viktor Arent z Prahy) proti zemskému úřadu v Brně o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Záručním platebním rozkazem mor. zem. výběrčího úřadu z 21. února 1929 byla st-lům jako ručícím nabyvatelům předepsána dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí z převodu nemovitostí nastalého v důsledku tržové smlouvy z 24. srpna 1920.

Odvolání žal. úřad v pořadí instančním nevyhověl.

O stížnosti uvážil nss:

Stížnost uplatňuje především, že mělo býti přihlíženo k tomu, že proti st-lům jako nabyvatelům již uplynula lhůta podle § 1 zák. č. 31/1878 ř. z. a že tedy nastalo promlčení. Při tom vychází z právního názoru, že řečená lhůta počíná běžeti rokem, kdy nastala dávková povinnost u zcizitele.

Neprávem. Nss již v nálezu Boh. A 9274/31 vyslovil a podrobně odůvodnil právní názor, že promlčení práva vyměřiti dávku z přírůstků hodnoty nemovitostí nabyvateli počíná po rozumu § 26 čes. dávk. ř. z r. 1915 a § 1 zák. č. 31/1878 ř. z. uplynutím správního roku, v němž zjištěna byla nedobytnost dávky na zciziteli. Na tomto právním názoru trvá soud i v tomto případě a odkazuje podle § 44 jedn. ř. k bližším důvodům cit. nálezu, ježto dávkový řád mor. z 24. prosince 1914 č. 18 z. z. z r. 1915 neliší se v ustanoveních zde přicházejících v úvahu nikterak od dávk. řádu českého.

Pokud st-lé poukazují k tomu, že lhůta promlčecí počala vůči nim běžeti dnem, kdy vyměřovacímu úřadu byl převod oznámen, t. j. koncem roku 1920, ježto st-lé jako nabyvatelé neměli povinnosti, aby převod úřadu oznámili, jest stížnost rovněž bezdůvodná, neboť okolnost, zda zcizitelé vyhověli své ohlašovací povinnosti, jest podle právního názoru shora uvedeného pro otázku promlčení práva vyměřiti dávku z důvodu ručení nabyvatelům bezvýznamna a o otázku promlčení dávkové povinnosti zcizitele v daném případě vůbec nešlo. — — —

Stížnost má pak za to, že žal. úřad, dal-li zjistiti hodnotu zcizovací soudním odhadem, měl tak učiniti i pro hodnotu nabývací. Než podle dávkových pravidel zjišťuje se hodnota nabývací a hodnota zcizovací úplně samostatně a není proto úřad, když má pochybnosti o hodnotě zcizovací, zavázán, aby z moci úřední zkoumal, zda i nabývací cena odpovídá skutečné hodnotě. Je tedy právní názor stížnosti v tomto směru uplatněný mylný a námitka na něm vybudovaná bezdůvodna.

Namítá-li pak stížnost, že usnesení okr. soudu o útratách odhadu soudního je nezákonné, jest tuto námitku označiti za nepřipustnou podle § 3 lit. a) zák. o ss, ježto o této otázce mohou rozhodovati jen řádné soudy.

Stížnost spatřuje neúplnost a vadnost řízení také v tom, že úřad neupozornil výslovně patřičným způsobem st-le na nastalou záruční povinnost a že v tom směru nestačilo pouze zaslání nabyvatelům formuláře pro přiznání k dávce. Tato námitka neobstojí. Nehledě k tomu, že není normy, která by úřadu ukládala povinnost, jak ji uvádí stížnost, vyměřující úřad v daném případě podle obsahu spisů opětovně a posléze dne 15. listopadu 1928 výměrem adresovaným oběma st-lům sdělil na jejich odpověď, že jako kupitelé usedlosti ručí za dávku v případě nedobytnosti na prodávateli, tento že jest nemajetný a vymáhání dávky na něm exekučně že bylo bezvýsledné, proto tiskopis k přiznání vrací se k vyplnění do 14 dnů, nestane-li se tak, že vyměřena bude dávka z moci úřední. Podle spisů přiznání nepodáno. Na to teprve byl vydán záruční platební rozkaz z 21. února 1929 st-lům jako nabyvatelům.

Jako další vadu řízení stížnost vytýká, že vyzvání k podání přiznání, jakož i záruční platební rozkaz pro oba nabyvatele, kteří jsou spoluvlastníky zcizené nemovitosti, byly vydány jen jednou a že tedy nebyly st-lům vůbec platně doručeny. Tato námitka, pokud jde o záruční platební rozkaz, je bezdůvodna již proto, že oba st-lé proti tomuto platebnímu rozkazu odvolání včas podali, a pokud jde o účinnost vyzvání k podání přiznání, je vyvrácena tím, že podle § 16 odst. 4 dávk. prav. u spoluvlastníků nemovitosti, kteří neoznámili společného zmocněnce,

úřad jest oprávněn pokládati kteréhokoli spoluvlastníka za zmocněnce ostatních. Jest tedy dotčené vyzvání i jen vůči jednomu spoluvlastníku učiněné právně účinným i proti druhému nabyvateli.

Č. 11.593.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: I. Lze přihlížeti k dokladům o investicích, nabídnutým ústně ve lhůtě k podání přiznání stanovené? — II. Okolnost, že byla obcí z převodu s otce na syna dávka vyměřena, je nerozhodnou při vyměrování přírůstku hodnoty při pozdějších převodech.

(Nález ze dne 12. prosince 1934 č. 20.636.)

V ě c: »Mlynská priemyselná úč. spoločnosť« v N. proti zemskému úřadu v Bratislavě o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Záručním platebním rozkazem starosty obce D. z 26. července 1929 byla st-li jako nabyvateli vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí nabytých smlouvou trhovou z 28. března 1927. Odvolání st-lovo bylo žal. úřadem v pořadí instancí zamítnuto.

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí uvážil nss:

Stížnost brojí: 1. proti neuznání investičních nákladů dle § 8 dávk. pravidel, 2. proti nabývací hodnotě vzaté za základ vyměření dávky.

ad 1. Žal. úřad vyslovil, že k nákladům nelze ve smyslu § 16 odst. 2 d. ř. přihlížeti, ježto strana doklady o investicích nepředložila v přiznání a také jich tam ani nenabídla, a nemůže opomenutí to nahraditi teprve v odvolacím řízení. St-lka přiznává, že doklady v přiznání nepředložila a také je tam nenabídla, uplatňuje však, že ještě v době určené k podání přiznání nabídla dokázati investice a že v odvolání se dovolávala svědků, kteří by potvrdili, že st-lka nabídla dokázati správnost údajů v přiznání uvedených nejen v řízení správním, nýbrž již současně s podáním přiznání, že však žal. úřad okolností tou se nezabýval.

Námítka tato jest bezdůvodná. Nss nemusil v daném případě zkoumati, jaký význam by měla skutečnost, kdyby strana ve lhůtě k podání přiznání stanovené nabídla ústně doklady o investicích, neboť st-lka v řízení správním, zejména v odvolání k žal. úřadu vůbec netvrdila, že by byla v uvedené lhůtě nějaké doklady o výši investic nabídla, takže žal. úřad neměl důvodu zabývati se touto otázkou. Jestliže pak st-lka ani ve stížnosti samé netvrdí, že ve lhůtě k přiznání nabídla určité důkazy o investicích, nemohl soud shledati vadu řízení v tom, že žal. úřad nekonal ve směru stížností naznačeném žádné šetření, nýbrž prostě vyslovil, že st-lka v přiznání investice neprokázala ani důkazu o tom nenabídla.

Namítá-li ještě stížnost, že investice byly starostovi a celému představenstvu obce známy, takže nebylo třeba důkazů, stačí odkázati k přesnému znění § 16 odst. 2 dávk. prav., dle něhož strana jest povinna investice hodnověrně prokázati, jinak k nim nebude hleděno při vyměření dávky.